

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/106/2025
Identifikačné číslo spisu:	7522208938
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7522208938.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. V., narodeného XX. F. XXXX, X. S. M., H. XXX/X, zastúpenému Advokátskou kanceláriou MARIÁN VOJČÍK s. r. o., Košice, Jazmínova 1, proti žalovanej F. M., narodenej XX. L.H. XXXX, X. S. M., U. Č. XX, zastúpenej JUDr. Jánom Mikulákom, advokátom, Košice, Františkánska 5, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K3-13C/139/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. januára 2025 sp. zn. 6Co/151/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. K3-13C/139/2022 - 96 z 26. apríla 2024 zamietol žalobu (I.) a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (II.).

1.1. Po právnej stránke aplikoval 128, § 130 ods. 1, § 132, § 134 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a na základe vykonaného dokazovania vzal za preukázané, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú v okrese Košice - okolie, obci Debrad', katastrálnom území U., a to pozemku evidovaného ako parcela registra "C" s parcelným Č..XX/1 - Záhrada o výmere 1013m², s parcelným č.XX/X - Zastavaná plocha a nádvorie o výmere 104m² a s parcelným č.XX/X - Záhrada o výmere 25m² a stavba evidovaná ako dom so súpisným č.XXX S.achádzajúcim sa na parcele č.XX/X, ktoré sú zapísané na LV č.XXX, vedenom Okresným úradom Košice - okolie, odbor katastrálny. Stavbu nadobudol žalobca vlastnou výstavbou, s tým, že vlastnícke právo k predmetnej stavbe bolo zapísané pod č. Z 1853/15 zo dňa 09.12.2015 - žiadosť o zápis domu, oznámenie OcÚ č.189/2015 zo dňa 14.10.2015 o určení súpisného čísla, Geometrický plán č.11/2015 - č.z. 8/16. Pozemky nadobudol žalobca od svojich právnych predchodcov - X.R. W., rod. X. L. L. M., rod. X., a to kúpnu zmluvou zo dňa 21.03.2007. Vklad bol povolený pod č. V-290/07 zo dňa 27.04.2007, pričom sporná parcela č. XX/X kúpnu zmluvou prevedená nebola, no žalobca sa po prevode parcely č. XX/X chopil jej držby.

Nebolo sporné, že tieto právne predchodkyne žalobcu, sa stali spoluvlastníkmi parcely č. XX/X o výmere 1142 m² zapísanej na LV č. XXX titulom rozhodnutia č. C-6/2005/Bo zo dňa 15.02.2005 o vydržaní, vydaného v rámci ROEP. V roku 2007, kedy žalobca nadobúdala pozemok - parcelu 11/1, (z ktorej až následne boli vyčlenené parcely č.XX/X L. Č..XX/X), bol celý ohraničený plotom od susediaceho pozemku s parcelným č.11/2. Žalobca predmetný plot, ani žiadnu jeho časť neopravoval, nemenil, ani neposúval. Pozemok žalobcu, v súčasnosti pozostávajúci už z troch parciel - parcela č.XX/X, parcela č.XX/X a parcela č.XX/X, o celkovej rozlohe 1142m², evidovaný na liste vlastníctva č.XXX, má v skutočnosti väčšiu rozlohu ako rozlohu evidovanú v katastri nehnuteľnosti, pretože žalobca, od nadobudnutia parcely č. XX/X, užíval aj spornú parcelu č.XX/X, ktorá bola predtým súčasťou parcely č. XX/X. Z parcely č. XX/X bola následne vyčlenená parcela č. XX/X o rozlohe 128m², a to na základe Geometrického plánu č.55/2022 zo dňa 26.09.2022 vyhotoveného geodetom E. A. - ROGI R.

1.2. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k spornej parcele pozemku vydržaním, pretože nie je splnená zákonom stanovená doba jeho držby. Nesúhlasil s názorom žalobcu, že do jeho dobromyseľnej držby bolo možné započítať oprávnenú držbu spornej parcely jeho právnymi predchodcami, pretože na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že právní predchodcovia spornú parcelu už predtým vydržali, čo možnosť započítania ich držby vylučuje. Súd preto v ďalších úvahách ustálil, že žalobcovi začala plynúť doba dobromyseľnej držby spornej parcely až potom, čo v roku 2007 nadobudol parcelu č. XX/X na základe kúpnej zmluvy do svojho vlastníctva, pretože sporná parcela č. XX/X bola dlhodobo nerušene užívaná spoločne s parcelou č. XX/X, aj keď v skutočnosti bola súčasťou parcely č. XX/X. Sporná parcela totiž nebola vyčlenená v priestore, nebola ohradená a ani iným spôsobom oddelená. Pokiaľ ale ide o ďalšie trvanie dobromyseľnej držby, súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením žalovanej, že žalobca prestal byť dobromyseľným užívateľom spornej parcely č. 11/6 v roku 2015, keď nadobudol vedomosť o priebehu hraníc svojho pozemku z Geometrického plánu č. XX/XXXX. Vyšiel pritom zo zistenia, že žalobca svojím podpisom zo dňa 22.04.2015 potvrdil oboznámenie sa s priebehom a označením hraníc pozemkov. V okolnostiach posudzovanej veci správna výmera a správne hranice pozemkov vyplývali už z Geometrického plánu z roku 2015 (hoci bol vypracovaný na iný účel), ktorý si dal vypracovať žalobca a už samotná táto okolnosť bola podľa názoru súdu spôsobilá vyvolať pochybnosti o tom, že žalobcovi patrí aj iný (sporný) pozemok, a to bez ohľadu na to, že ho neskôr užíval, hoci aj dlhší čas.

1.3. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že pri skúmaní procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c/ zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) ustálil, že žalobca mal nesporný naliehavý právny záujem na požadovanom určení jeho vlastníckeho práva, pretože vyhovujúci rozsudok by bol podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľnosti (viď napr. rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo 56/2003). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 CSP a § 257 CSP.

2.

Krajský súd v Košiciach (ďalej „odvolací súd“) rozsudkom z 28. januára 2025 sp. zn. 6Co/151/2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, pričom zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Preto sa odvolací súd s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil a na neho poukázal.

2.2. Následne odvolací súd uviedol, že sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca nenadobudol vlastnícke právo k spornej parcele č. XX/X vydržaním, pretože na to neboli splnené podmienky, najmä dobromyseľnosť žalobcu po celú zákonom predpísanú 10 - ročnú vydržaciu dobu. V tejto spojitosti vychádzal súd prvej inštancie zo správneho

názoru, že žalobca si do oprávnenej držby nemohol započítať dobu, po ktorú držali spornú parcelu jeho právne predchodkyne, pretože tie túto parcelu už predtým vydržali, čo možnosť započítania ich držby vylučuje. Tiež správne ustálil, že žalobcovi preto začala plynúť doba dobromyseľnej držby spornej parcely až potom, čo v roku 2017 nadobudol spornú parcelu č. XX/X na základe kúpnej zmluvy od svojich právnych predchodkýň do svojho vlastníctva, pretože jej nadobudnutím sa súčasne chopili aj držby spornej parcely č. XX/X, ktorá bola dlhodobo nerušene užívaná spoločne s parcelou č. XX/X, aj keď v skutočnosti bola (vlastnícky) súčasťou parcely č. XX/X. Napokon, takto formulované závery žalobca v odvolaní ani nenamietal.

2.3. K odvolacím námietkam formulovaným žalobcom odvolací súd uviedol nasledovné:

Oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutelnosť a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť (§ 134 ods. Občianskeho zákonníka). Držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba (§129 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti vykonáva dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

2.4. Odvolací súd konštatoval, že vydržanie je jedným zo spôsobov pôvodného nadobudnutia vlastníckeho práva, pri ktorom sa na základe splnenia zákonom stanovených podmienok priznávajú právne účinky aj len domnelému právu vyplývajúcejmu z domnelého právneho vzťahu medzi jeho určitými subjektmi, ak toto právo bolo vykonané po stanovenú dobu nerušene a nepretržite v dobrej viere, že nejde o právo len domnelé. S poukazom na § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka akcentoval, že podmienky vydržania sú stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne, to znamená, že ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nedochádza k vydržaniu.

2.5. Jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva vydržaním je teda oprávnenosť držby, pričom otázku, či držiteľ je v dobrej viere (že mu vec patrí) alebo nie je, treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka, a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého považovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržačiu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ zoznámil s skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec právom patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ bol aj naďalej (subjektívne) v dobrej viere. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva. Oprávnená držba vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok, a to dobromyseľnosť držiteľa o tom, že mu vec patrí danosť tejto dobromyseľnosti so zreteľom na všetky okolnosti.

2.6. Taktiež odvolací súd uviedol, že oprávnenosť držby musí byť daná nielen pri jej vzniku, ale v celom priebehu. Pri hodnotení dobrej viery držiteľa je potrebné vziať do úvahy všetky okolnosti, za ktorých bola držba uchopená a vykonávaná. Oprávnená držba musí existovať počas celej vydržacej doby, ktorá je v prípade nehnuteľných vecí desať rokov. Vydržacia doba začína plynúť uchopením veci do oprávnenej držby a jej uplynutím dochádza za splnenia ostatných zákonných podmienok k vzniku vlastníctva. Počas plynutia vydržacej doby musí byť oprávnená držba nepretržitá.

2.7. Následne odvolací súd zdôraznil dobromyseľnosť ako podmienku oprávnenej držby s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/19/2007. Tiež uviedol, že problematika nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním je v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR ustálená; pričom k predpokladom vydržania vlastníckeho práva zaujal Najvyšší súd SR právne závery vo viacerých rozhodnutiach, napr. sp. zn. 5Cdo/49/2010, 3Cdo/12/2010.

2.8. Podľa názoru odvolacieho súdu možno prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že geometrický plán č. 11/2015 a záznam z podrobného merania zmien na č. l. 38/39 spisu boli vytvorené za účelom zamerania stavieb, ktoré žalobca plánoval vyvstávať na vyčleňovaných parcelách č. XX/X a č. XX/X z parcely č. XX/X. Nebolo tiež sporné to, že tieto dokumenty zachytávajú aj celkové zameranie pozemku žalobcu a na ňom umiestnené stavby, pretože pri zameraní stavieb došlo zároveň aj k zameraniu

pozemku, spolu s dĺžkami jeho jednotlivých strán a tým aj k zachyteniu hraníc. Zo záznamu podrobného merania zmien je tiež zrejmé umiestnenie murovaného plotu postaveného na pozemku žalovanej (v roku 2015 ako parcela XX/X). Samotný plot je na zázname podrobného merania zmien zakreslený prerušovanou čiarou a hranica pozemku vo vlastníctve žalobcu je zakreslená plnými (neprerušovanými) čiarami. Plot a hranice pozemku žalobcu sú podľa názoru odvolacieho súdu zakreslené na zázname takým spôsobom, že objektívne - t.j. aj laikovi umožňujú (aj bez odborných znalostí na rozpoznanie a správnu interpretáciu geodetických výpočtov) vidieť zreteľný rozdiel medzi tým, kde by sa podľa súčasného právneho stavu mala končiť hranica pozemku žalobcu (parcela č. XX/X) a kde sa končí fakticky (na hranici, kde sa nachádza plot). Tento rozdiel predstavuje práve sporná parcela č. XX/X, ktorá bola vyčlenená z parcely č. XX/X samostatným Geometrickým plánom.

2.9. Vzhľadom na toto jednoznačné zakreslenie hraníc pozemku žalobcu sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca prestal byť dobromyseľným užívateľom spornej parcely č. XX/X v roku 2015, keď mohol objektívne nadobudnúť vedomosť o priebehu hraníc svojho pozemku z Geometrického plánu č. XX/XXXX (aj bez toho, aby boli nanovo vytyčované) a zo Záznamu podrobného merania. Samotná skutočnosť, že žalobca formálne v Zázname potvrdil len oboznámenie sa s priebehom a označením hraníc novo oddeľovaných pozemkov, nevylučuje to, že sa zároveň objektívne nemohol oboznámiť aj s hranicou svojho pozemku susediaceho s parcelou (vtedy ešte pod) č. XX/X, pretože priebeh a označenie všetkých vyššie zmienených hraníc sa nachádzalo na tom istom nákrese v dokumente.

2.10. Odvolací súd neakceptoval ani argumentáciu žalobcu, že aj po oboznámení sa s týmito dokumentami bol v dobrej viere, že mu patrí aj užívaná parcela č. 11/6, pretože otázku či držiteľ (nie) je v dobrej viere (že mu vec patrí), treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) sporovej strany. Ako už bolo uvádzané vyššie, dobrá viera zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Za taký moment možno rozhodne považovať podpis Záznamu podrobného merania zmien so zakreslením jednak novo oddeľovaných pozemkov, ako aj zostávajúcej parcely č. XX/X, susediacej parcely č. XX/X a hranice plotu, ktorý objektívne musel vyvolať pochybnosti o tom, či žalobcovi patrí aj časť pozemku nachádzajúca sa medzi plotom zakresleným prerušovanou čiarou a hranicou jeho pozemku zakreslenou plnými (neprerušovanými) čiarami, a to aj napriek tomu, že žalobca v tom čase spor o priebeh hranice s nikým nevedol a Geometrický plán a Záznam si dával vypracovať na iné účely. Odvolací súd je toho presvedčenia, že pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím aj na tieto okolnosti od žalobcu požadovať, objektívne mohol žalobca už v momente podpisovania Záznamu podrobného merania zmien nadobudnúť dôvodné pochybnosti, že užíva aj časť pozemku, ku ktorej vlastníctvo nenadobudol.

2.11. Odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalobcu, že oprávneným držiteľom je i držiteľ, ktorý vydrží vec v ospravedlniteľnom omyle, že mu vec patrí a že nie je nevyhnutná požiadavka, aby kupujúci porovnal text zmluvy (o prevode nehnuteľnosti) a svoju predstavu s katastrálnou mapou alebo so zameraním hraníc pozemkov. Práve podľa týchto východísk aj súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca sa chopil oprávnenej držby spornej parcely v okamihu prevodu parcely č. 11/1 (s ktorou sa sporná parcela č. 11/6 užívala) jeho právnymi predchodkyňami v roku 2007. Súčasne však tento výklad už nebolo možné aplikovať i na situáciu, ku ktorej došlo v čase, keď sa žalobca oboznámil s Geometrickým plánom a Záznamom v roku 2015, pretože týmto momentom mohlo a aj malo objektívne dôjsť k zmene jeho nazerania na rozsah pozemku, ktorý by mal správne užívať. Z uvedených dôvodov teóriu o ospravedlniteľnom omyle nie je možné aplikovať aj na právne posúdenie oprávnenosti držby žalobcu v roku 2015 a na tom nič nemení ani tvrdenie žalobcu, že bol aj naďalej (subjektívne) po tomto momente v dobrej viere, že užíva nehnuteľnosti, ktoré mu patria. Súdna prax je totiž jednotná v tom, že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia jeho subjektívnych predstáv. O ospravedlniteľný omyl nejde vtedy, ak mýliaca sa osoba z nedbalosti nevyužila možnosť overiť si relevantné podklady rozhodujúce (tiež aj) pre určenie skutočného rozsahu, v ktorom má užívať svoje nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. O

nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3 . Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodil z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a súčasne navrhol odložiť vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Namietal, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd sa nezaoberali skúmaním všetkých okolností existujúcich v čase trvania držby žalobcu, ale len jednou okolnosťou, a to Geometrickým plánom z roku 2015, a ani ten nevnímal v kontexte jeho účelu a administratívnej nutnosti jeho vyhotovenia, ale len údajom vyplývajúcim z tohto Geometrického plánu, ktorý nesúvisel s účelom, pre ktorý bol tento geometrický plán vyhotovený. Na základe uvedeného má dovolateľ za to, že oba sudy postupovali v rozpore s judikátúrou, že je potrebné oprávnenosť hodnotiť na základe všetkých okolností prípadu. Následne sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že bola spochybnená jeho dobromyseľnosť na základe údajov uvedených v Geometrickom pláne, ktoré mali pre žalobcu znamenať, že je spochybnené vlastnícke právo k jeho pozemku, resp. jeho časti a to číselnými údajmi a prerušovanou čiarou. Dovolateľ uviedol, že predmetný geometrický plán č. XX/XXXX bol vypracovaný za účelom zamerania pozemkov pod stavbami, nie za účelom kontroly rozlohy pozemku alebo vedenia hraníc, ktoré dovtedy nikto nijak nespochybňoval. Podľa jeho názoru oba sudy nebrali do úvahy fakt, že na jeho strane neboli okolnosti, pre ktoré by mal opätovne preverovať okolnosti, ktoré preveroval pri nadobúdaní predmetného pozemku - parcely č. XX/X v roku 2007, že tu nenastali okolnosti, ktoré by mali vyvolať zvýšenú opatrnosť žalobcu v smere opätovného zisťovania správnosti obsadenia plotu. Následne uviedol, že plot je na svojom mieste už od roku 1977 a že poloha predmetného plotu bola definovaná právoplatným rozsudkom súdu z roku 1977. Taktiež uviedol že predmetná hranica medzi pozemkami bola na mieste samom overovaná súdom pred vydaním samotného rozsudku. Konštatoval, že nikto a nič nespochybnilo tento rozsudok z roku 1977 a ani polohu predmetného plotu, ktorý tvorí hranicu medzi pozemkami žalobcu a žalovanej. Betónový plot bol majetkom právneho predchodcu žalovanej, ktorý bol súčasťou konania v roku 1977 a bol v súlade s rozsudkom, ktorý bol pre neho záväzný. Žalobca nemal dôvod pochybovať o svojej oprávnenej držbe, resp. pochybovať o tom, že nenadobudol pozemok ako celok, ale len jej časť. Akcentoval, že aj v rámci kúpnej zmluvy bol pozemok predávaný ako celok, ako jedna parcela. Následne konštatoval, že sa nedozvedel žiadne skutočnosti, ktoré boli objektívne spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu pozemok patrí právom, resp. že je subjektom vlastníckeho práva v predmetnom pozemku. V uvedenom Geometrickom pláne sa neuvádza, že hranica pozemku bola doteraz nesprávne zakreslená v katastrálnej mape, ani celková plocha predmetného pozemku, ktorá by bola iná, menšia ako tá, ktorá je zapísaná na príslušnom liste vlastníctva v katastri nehnuteľností. Účelom vyhotovenia Geometrického plánu č. 11/2015 bolo zakreslenie parcely č. XX/X a parcely č. XX/X pod stavbami. Uviedol, že si predmetný Geometrický plán dal vypracovať u odborníka -geodeta výlučne len z toho dôvodu, že tento Geometrický plán od neho požadoval stavebný úrad za účelom kolaudácie týchto stavieb nachádzajúcich sa na parcele č. XX/X a parcele č. XX, preto iným okolnostiam neprikladal nejaký význam a nepreveroval ich. Uvedený Geometrický plán bol zo strany správy katastra a stavebného úradu akceptovaný ako správny. Dovolateľ v dovolaní následne uviedol, že nemal vedomosť o takej skutočnosti, ktorá by spôsobovala zánik dobromyseľnosti a zároveň prerušenie vydržacej doby. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, kde v bode 27. citoval judikát Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/119/2007 v súvislosti so zánikom dobromyseľnosti a uviedol, že nemal vedomosť o nijakej skutočnosti rozhodujúcej pre zánik dobromyseľnosti. V uvedenom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR taktiež je uvedené, čo sa považuje za vedomosť o skutočnostiach, ktoré sú spôsobilé vyvolať zánik dobromyseľnosti. Žalobca neobdržal ani žalobu, ani inú listinu, z ktorej by bolo zrejmé, že iná osoba, napr. žalovaná, si uplatňuje svoje právo k predmetnej časti žalobcom užívaného pozemku. Vypracovanie predmetného Geometrického plánu č.XX/XXXX, z ktorého nevyplýva to, žeby si iná osoba uplatňovala svoje právo k predmetnej časti žalobcom užívaného pozemku, ktorého navyše účel bol iný ako zakresľovanie hraníc medzi pozemkami žalobcu a žalovanej, nie je možné v súlade s týmto judikátom vnímať ako moment kedy na strane žalobcu zanikla dobromyseľnosť. Následne tiež namietal odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu (bod 28.), že sa odklonil od rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/49/2010. Dovolateľ akcentoval, že sudy v rozpore s uvedeným judikátom mali za to, že na strane žalobcu ide o neospravedlňiteľný omyl v tom, že na základe

predmetného Geometrického plánu č. 11/2025 sa mal žalobca dozvedieť, že mu nepatrí časť pozemku. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že on na základe predmetného Geometrického plánu č.XX/XXXX žiaden úkon súvisiaci s predmetnou hranicou medzi pozemkami žalobcu a žalovanej robiť nešiel. Žalobca nerobil žiaden právny úkon, ktorým by disponoval s vlastníckym právom k svojmu pozemku, tento pozemok neprevádzal ani nenadobúdal, ani nezaťažoval, ani neuzavrel žiaden iný záväzkový vzťah, ktorého predmetom by bol tento pozemok, teda nerobil nič čo by malo za následok posunutie alebo inú zmenu hranice, resp. plotu medzi pozemkami žalobcu a žalovanej. Dovolateľ následne akcentoval, že za celú dobu jeho dobromyseľnosť nebola nikým spochybnená, nikto ani nenamietal právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva - uzavretú kúpnu zmluvu. Z uvedeného teda vyplýva, že po celú dobu vlastníctva od roku 2007 do roku 2022 nemal dôvod sám pochybovať o oprávnenosti svojej držby, že predmetný pozemok riadne nadobudol kúpnu zmluvou. Ďalej namietal bod 31. rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd konštatoval, že žalobcovi malo byť jasné, čo v geometrickom pláne znamená plná čiara a čo znamená prerušovaná čiara. Žalobca poukazuje na to, že na rozdiel od tohto konštatovania KS KE, vyššie citované judikáty NS SR uvádzajú ako neospravedliteľný omyl, ak sa niekto mýli, alebo si nepreverí základné právne pravidlá pri nadobúdaní nehnuteľností, ako je forma (ústna alebo písomná) zmluvy, alebo registrácia titulu nadobudnutia nehnuteľnosti do katastra nehnuteľnosti a pod. Rozhodne nie je možné do tejto skupiny neospravedliteľných omylov zaradiť neznalosť týkajúcu sa technického vypracovania geometrického plánu, resp. znalosti týkajúce sa všetkých čiar, resp. znakov používaných v geometrických plánoch. Vypracovanie geometrického plánu je odborná činnosť, ktorú môžu vykonávať len odborne spôsobilé osoby, ktoré tieto znalosti majú. Žalobca navyše uvádza, že geodet, ktorý vypracoval predmetný Geometrický plán č.XX/XXXX mu pri jeho odovzdávaní a podpisovaní neuviedol žiadnu nezrovnalosť týkajúcu sa hranice pozemku a takáto nezrovnalosť ani nie je expressis verbis vyjadrená v samotnom Geometrickom pláne č.XX/XXXX, ktorú by si ako informáciu mohol žalobca prečítať, pochopiť, vyhodnotiť a na základe toho konať. Dovolateľ uviedol, že po oboznámení sa s predmetným Geometrickým plánom č. 11/2015 nemal vedomosť o tom, že je nejaký nesúlad v evidencii hranice susediacich pozemkov vlastnených žalobcom a žalovanou. Geometrický plán neobsahuje ani legendu, kde by bol vyjadrený, resp. vysvetlený význam prerušovanej čiary, resp. iných čiar a znakov použitých v predmetnom Geometrickom pláne č.XX/XXXX. S poukazom na bod 32. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu uviedol, že v Geometrickom pláne č. XX/XXXX nebolo uvedené nič, z čoho by ako laikovi vyvstala potreba kontroly hraníc pozemku nadobudnutého pred 8 rokmi, pričom za 8 rokov neprišiel ani jeden podnet na nesúlad hranice pozemkov. Taktiež dovolateľ v spojení s bodom 33. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu akcentoval, že nepozná právnu úvahu odvolacieho súdu ako dospel k záveru, že podpis Záznamu podrobného merania objektívne musel u žalobcu vyvolať pochybnosti o tom, že predmetný pozemok mu patrí, tak ako bol ohraničený v čase jeho nadobúdania a po celú dobu jeho držby. Podľa názoru dovolateľa konajúce súdy nevzali do úvahy ostatné skutočnosti, ktoré nenasvedčovali nejakej pochybnosti - žiaden záznam v liste vlastníctva, žiadna výhrada tretej osoby, dokonca ani zo strany žalovanej, účel vypracovania predmetného Geometrického plánu č.11/2015, absencia odborných znalostí žalobcu v oblasti vypracovávaní geometrických plánov a pod. Tieto pochybnosti neboli ani v čase nadobúdania predmetného pozemku, ani po celú dobu jeho užívania od roku 2007 do roku 2022. Každý nositeľ práv sa riadi podľa podnetov, ktoré sa dostávajú do jeho sféry poznania. Ak žalobca nemal vedomosť o nejakých podnetoch pochybnosti svojho vlastníctva, tak nemohol po nich pátrať a ich preverovať. Ničím neodôvodnené konštatovanie, že "...museli vyvolať pochybnosť..." je neprijateľné, ide o arbitrárne rozhodnutie, resp. konštatovanie, ktorému chýba základná požiadavka zákonnosti každého rozhodnutia súdu, a to riadne vysvetľujúce odôvodnenie výrokov časti. Záznam podrobného merania zmien sám o sebe neposkytol žalobcovi také poznanie, ktoré by odôvodňovalo jeho pochybnosti o hranici pozemku. Vzhľadom na uvedené považoval dovolateľ rozsudok odvolacieho súdu za neodôvodnené, nevysvetľujúce presvedčenie je nepreskúmateľné, nezákonné, v rozpore s princípom zákonnosti súdneho konania, ktorý je zakotvený v Ústave SR.

4. K dovolaniu žalobcu sa vyjadřila žalovaná, ktorá uviedla, že žalobca neposkytol žiadne dôkazy na podporu svojich tvrdení o dobromyseľnosti a navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť. Súčasne žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. V spojitosti s dovolacím dôvodom § 420 písm. f) CSP žalobca namietal znátočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k posúdeniu otázky dobromyseľnosti žalobcu zo strany súdu odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie.

13. Namietal, že sudy nižších inštancií sa nezaoberali skúmaním všetkých okolností existujúcich v čase

trvania držby žalobcu, ale len jednou okolnosťou, a to Geometrickým plánom z roku 2015, a ani ten nevnímal v kontexte jeho účelu a administratívnej nutnosti jeho vyhotovenia, ale len údajom vyplývajúcim z tohto Geometrického plánu, ktorý nesúvisel s účelom, pre ktorý bol tento geometrický plán vyhotovený.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

16. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

17. Vo vzťahu k námietke o všeobecnej neodôvodnenosti rozhodnutí súdov nižších inštancií dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súdny oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Dovolateľ tak neopodstatnene namietala existenciu vady nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií.

18. Odvolací súd potom jasne uviedol, že „.....žalobca nenadobudol vlastnícke právo k spornej parcele č. 11/6 vydržaním, pretože na to neboli splnené podmienky, najmä dobromyseľnosť žalobcu po celú zákonom predpísanú 10 - ročnú vydržaciú dobu. Vychádzal z toho, že žalobca si do oprávnenej držby nemohol započítať dobu, po ktorú držali spornú parcelu jeho právne predchodkyne, pretože tie túto parcelu už predtým vydržali, čo možnosť započítania ich držby vylučuje. Žalobcovi preto začala plynúť

doba dobromyseľnej držby spornej parcely až potom, čo v roku 2007 nadobudol spornú parcelu č. XX/X na základe kúpnej zmluvy od svojich právnych predchodkýň do svojho vlastníctva, pretože jej nadobudnutím sa súčasne chopil aj držby spornej parcely č. XX/X, ktorá bola dlhodobo nerušene užívaná spoločne s parcelou č. XX/X, aj keď v skutočnosti bola (vlastnícky) súčasťou parcely č. XX/X. Vzhľadom na jednoznačné zakreslenie hraníc pozemku žalobcu (v Geometrickom pláne č. XX/XXXX), žalobca potom prestal byť dobromyseľným užívateľom spornej parcely č. XX/X v roku 2015, keď mohol objektívne nadobnúť vedomosť o priebehu hraníc svojho pozemku z Geometrického plánu č. XX/XXXX (aj bez toho, aby boli nanovo vytyčované) a zo Záznamu podrobného merania. Samotná skutočnosť, že žalobca formálne v Zázname potvrdil len oboznámenie sa s priebehom a označením hraníc novo oddeľovaných pozemkov, nevyklúčovala to, že sa zároveň objektívne nemohol oboznámiť aj s hranicou svojho pozemku susediaceho s parcelou (vtedy ešte pod) č. XX/X, pretože priebeh a označenie všetkých vyššie zmienených hraníc sa nachádzalo na tom istom nákrese v dokumente. Odvolací súd neakceptoval argumentáciu žalobcu, že aj po oboznámení sa s týmito dokumentami bol v dobrej viere, že mu patrí aj užívaná parcela č. XX/X, pretože otázku, či držiteľ (nie) je v dobrej viere (že mu vec patrí), treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) sporovej strany. Dobrá viera totiž zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Za taký moment možno rozhodne považovať podpis Záznamu podrobného merania zmien so zakreslením jednak novo oddeľovaných pozemkov, ako aj zostávajúcej parcely č. XX/X, susediacej parcely č. XX/X a hranice plotu, ktorý objektívne musel vyvolať pochybnosti o tom, či žalobcovi patrí aj časť pozemku nachádzajúca sa medzi plotom zakresleným prerušovanou čiarou a hranicou jeho pozemku zakreslenou plnými (neprerušovanými) čiarami, a to aj napriek tomu, že žalobca v tom čase spor o priebeh hranice s nikým nevedel a Geometrický plán a Záznam si dával vypracovať na iné účely. Odvolací súd mal za to, že pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím aj na tieto okolnosti od žalobcu požadovať, objektívne mohol žalobca už v momente podpisovania Záznamu podrobného merania zmien nadobnúť dôvodné pochybnosti, že užíva aj časť pozemku, ku ktorej vlastníctvo nenadobudol. Odvolací súd bol zhodne so žalobcom názoru, že oprávneným držiteľom je i držiteľ, ktorý vydrží vec v ospravedlniteľnom omyle, že mu vec patrí a že nie je nevyhnutná požiadavka, aby kupujúci porovnal text zmluvy (o prevode nehnuteľnosti) a svoju predstavu s katastrálnou mapou alebo so zameraním hraníc pozemkov, avšak práve podľa týchto východísk aj súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca sa chopil oprávnenej držby spornej parcely v okamihu prevodu parcely Č.. XX/X (s ktorou sa sporná parcela č. XX/X užívala) jeho právny predchodkyňami v roku 2007. Súčasne však tento výklad už nebolo možné aplikovať i na situáciu, ku ktorej došlo v čase, keď sa žalobca oboznámil s Geometrickým plánom a Záznamom v roku 2015, pretože týmto momentom mohlo a aj malo objektívne dôjsť k zmene jeho nazerania na rozsah pozemku, ktorý by mal správne užívať. Z uvedených dôvodov teóriu o ospravedlniteľnom omyle nebolo možné v danej veci aplikovať na právne posúdenie oprávnenosti držby žalobcu v roku 2015, pričom na uvedenom nič nemenilo ani tvrdenie žalobcu, že bol aj naďalej (subjektívne) po tomto momente v dobrej viere, že užíva nehnuteľnosti, ktoré mu patria. Súdna prax je totiž jednotná v tom, že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia jeho subjektívnych predstáv. O ospravedlniteľný omyl nejde vtedy, ak mýliaca sa osoba z nedbalosti nevyužila možnosť overiť si relevantné podklady rozhodujúce (tiež aj) pre určenie skutočného rozsahu, v ktorom má užívať svoje nehnuteľnosti“. Inak povedané, odvolací súd nepovažoval žalobcu za dobromyseľného po celú vydržaciú dobu (10 rokov), keďže táto bola narušená potom, čo žalobca mohol v roku 2015 objektívne zistiť skutočné hranice svojho pozemku (z údajov Geometrického plánu a Záznamu podrobného merania v ktorom boli jednoznačne zakreslené hranice jeho pozemku). Nakoľko od chopenia sa držby (v roku 2007) do roku 2015 neuplynula 10 ročná vydržacia lehota, žalobca žalovaný pozemok nevydržal. Nemohol si započítať ani oprávnenú držbu svojich predchodkýň, keďže tieto žalované parcely sami nadobudli vydržaním (a teda boli jej vlastníčkami), avšak ju kúpnu zmluvou na žalobcu už nepreviedli. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je teda zrejmé, z akých dôvodov súd žalobu zamietol, pričom jeho rozhodnutie nemožno v tomto smere považovať za nepreskúmateľné.

19. V posudzovanom prípade dovolací súd uzatvára, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení §

420 písm. f/ CSP.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

22. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

23. Žalobca potom prípustnosť svojho dovolania (vychádzajúc z jeho obsahu podľa čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 CSP) síce vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, avšak už bez bližšej špecifikácie (bez uvedenia) toho, či sa mal odvolací súd pri riešení (konkrétnej) právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/), príp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne písm. c/), resp. nekonkretizoval, v akej právnej otázke bolo jej riešenie odvolacím súdom nesúladne s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, príp. ktorá nebola doposiaľ dovolacím súdom riešená, alebo ktorej rozhodovanie je v súdnej praxi dovolacieho súdu rozdielne. Púhe namietanie toho, že odvolací súd postupoval v rozpore s ustálenou súdnou praxou, keď nezohľadnil všetky okolnosti existujúce v čase trvania držby, keď tieto neposudzoval s ohľadom na zachovanie náležitej opatrnosti žalobcu, že u žalobcu nedošlo k zániku dobromyseľnosti, že v jeho prípade išlo o ospravedliteľný omyl a pod. je nielenže namietaním spravidla skutkových záverov súdov, ale v tomto prípade ide len o polemiku (a kritiku) s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, resp. kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnych otázok. Avšak samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Dovolateľ mal potom s ohľadom na tieto svoje tvrdenia formulovať konkrétnu právnu otázku, na riešení ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, a pri riešení ktorej sa odvolací súd podľa dovolateľa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/), príp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne písm. c/). Dovolací súd nie je totiž treťou inštanciou a nie je povolaný k tomu, aby preskúmaval všetky okolnosti (splnenie podmienok) vydržania.

24. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je nutné vykladať v spojitosti s § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písm. a/), resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

25. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní.

Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Aby určitá otázka spĺňala kritérium prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, musí ísť predovšetkým o otázku zásadného právneho významu (nie o otázku skutkovú), od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ nie je splnený niektorý z týchto predpokladov prípustnosti, dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. V takomto prípade je tu bez ďalšieho dôvod na odmietnutie dovolania a dovolací súd ďalšie podmienky prípustnosti dovolania neskúma.

26. Zároveň platí, že dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

26.1. Vyššie uvedené znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú s rozhodovaným sporom vôbec súvis. Ako už bolo uvedené, len polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako dovolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP.

27. Dovolateľ vo svojom dovolaní potom v súvislosti s prejednávanou vecou neoznačil žiadnu takú konkrétnu právnu otázku, na ktorej riešení založil dovolací súd svoje rozhodnutie a pri riešení ktorej sa mal dovolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, príp. ktorá nebola doposiaľ dovolacím súdom riešená, alebo ktorej rozhodovanie je v súdnej praxi dovolacieho súdu rozdielne, iba vo všeobecnosti kritizoval (spochybňoval) právne závery odvolacieho súdu v otázke vyhodnocovania dobromyseľnosti žalobcu a jej prípadného zániku počas plynutia vydržacej doby, a predovšetkým kritizoval to, ako dovolací súd pristupoval k ich riešeniu (avšak už bez relevantného vymedzenia konkrétnej právnej otázky).

27.1. Preukazovanie dobromyseľnosti a jej prípadného zániku počas plynutia vydržacej doby sú predovšetkým otázkami skutkovými (vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania), teda nie otázkami právnymi, pričom námietky dovolateľa (resp. jeho polemika s postupom odvolacieho súdu pri ich vyhodnocovaní) v tom, že tento súd nezohľadnil všetky okolnosti existujúce v čase trvania držby, že tieto neposudzoval s ohľadom na zachovanie náležitej opatrnosti žalobcu, že u žalobcu nedošlo k zániku dobromyseľnosti, že v jeho prípade išlo o ospravedlniteľný omyl a pod. sú formulované natoľko všeobecne (široko), že pri odpovedi na ne by dovolací súd musel de facto posudzovať všetky aspekty (splnenie všetkých zákonných predpokladov) vzniku vydržania v danej veci, a teda posudzovať a vyhodnocovať aj (nielen právne) skutkové otázky (hoci dovolací súd je súdom právnym, nie skutkovým). Ak chcel žalobca v tomto smere formulovať právnu otázku, túto mal formulovať s ohľadom na konkrétny právny záver odvolacieho súdu, resp. s ohľadom na jeho záver vo vzťahu k riešeniu konkrétnej právnej otázky.

28. Zhrnúc uvedené dovolací súd potom konštatuje, že kvalifikovane zastúpený dovolateľ v dovolaní okrem svojej nespokojnosti a polemiky so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdov nižších

inštancií nevymedzil (z aplikácie práva na preukázaný skutkový stav vyplývajúcu) právnu/právne otázku/otázky, ktorú/ktoré odvolací súd riešil (t. j. vysvetlil jej/ich podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve takéto riešenie) a na jej/ich vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Aj keď dovolací súd v dovolacom konaní nevyžaduje dokonalú formuláciu dovolacej otázky a ani sa striktne nezameriava len na to, či dovolateľ vymedzil prípustnosť dovolania formálne na konkrétnom riadku svojho podania, v záujme zachovania rovnosti strán sporu a právnej istoty nemôže „hádať“, čo povedal dovolateľ riskujúc, že prekročí dovolateľom vymedzený rámec dovolania (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 468/2023). Dovolanie pritom nie je tretím opravným prostriedkom (nemôže byť formulované ako odvolanie) a dovolací súd nie je v tomto smere treťou inštanciou. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

29. Nevymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP je potom dôvodom na odmietnutie dovolania žalobcu podľa § 447 písm. f) CSP.

30. Dovolací súd potom iba záverom dodáva, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie predovšetkým na tom, že žalobca vstúpil do dobromyseľnej držby žalovanej parcely najskôr v roku 2007 (uzavretím kúpnej zmluvy s jeho predchodkyňami), pričom jeho dobromyseľnosť bola prerušená v roku 2015 (teda po 8 rokoch) tým, že v roku 2015 mohol objektívne zistiť skutočné hranice svojho pozemku (z údajov Geometrického plánu a Záznamu podrobného merania, v ktorých boli jednoznačne zakreslené hranice jeho pozemku), a teda prestal byť dobromyseľným držiteľom žalovanej parcely (tieto skutočnosti bolo potom potrebné vyhodnocovať objektívne, nie zo subjektívneho hľadiska a vnímania žalobcu). Keďže jeho dobromyseľná držba netrvala celých 10 rokov, v jeho prípade k vydržaniu žalovanej parcely nedošlo. K tomu dovolací súd uvádza, že otázku, či držiteľ veci je (bol) oprávnený alebo neoprávnený, treba v každom prípade riešiť z objektívneho hľadiska. Pri jej riešení je vždy potrebné vziať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, (ne)mal alebo (ne)mohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť držby zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí (pozri sp. zn. 3Cdo/97/2009). V danej veci odvolací súd postupoval v súlade s uvedeným, keď konštatoval, že „..... Vzhľadom na jednoznačné zakreslenie hraníc pozemku žalobcu (v Geometrickom pláne č. 11/2015), žalobca prestal byť dobromyseľným užívateľom spornej parcely č. 11/6 v roku 2015, keď mohol objektívne nadobudnúť vedomosť o priebehu hraníc svojho pozemku z Geometrického plánu č. XX/XXXX (aj bez toho, aby boli nanovo vytyčované) a zo Zánamu podrobného merania. Samotná skutočnosť, že žalobca formálne v Zázname potvrdil len oboznámenie sa s priebehom a označením hraníc novo oddelovaných pozemkov, nevylučovala to, že sa zároveň objektívne nemohol oboznámiť aj s hranicou svojho pozemku susediaceho s parcelou (vtedy ešte pod) č. XX/X, pretože priebeh a označenie všetkých vyššie zmienených hraníc sa nachádzalo na tom istom nákrese v dokumente. Odvolací súd neakceptoval argumentáciu žalobcu, že aj po oboznámení sa s týmito dokumentami bol v dobrej viere, že mu patrí aj užívaná parcela č. XX/X, pretože otázku, či držiteľ (nie) je v dobrej viere (že mu vec patrí), treba vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) sporovej strany. Dobrá viera totiž zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Za taký moment možno rozhodne považovať podpis Zánamu podrobného merania zmien so zakreslením jednak novo oddelovaných pozemkov, ako aj zostávajúcej parcely č. 11/1, susediacej parcely č. XX/X a hranice plotu, ktorý objektívne musel vyvolať pochybnosti o tom, či žalobcovi patrí aj časť pozemku nachádzajúca sa medzi plotom zakresleným prerušovanou čiarou a hranicou jeho pozemku zakreslenou plnými (neprerušovanými) čiarami, a to aj napriek tomu, že žalobca v tom čase spor o priebeh hranice s nikým nevedol a Geometrický plán a Záznam si dával vypracovať na iné účely. Odvolací súd mal za to, že pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím aj na tieto okolnosti od žalobcu požadovať, objektívne mohol žalobca už v momente podpisovania Zánamu podrobného merania zmien nadobudnúť dôvodné pochybnosti, že užíva aj časť pozemku, ku ktorej vlastníctvo nenadobudol“. Odvolací súd sa potom v

tomto smere neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, práve naopak, postupoval v súlade s ňou.

30.1. Naviac, ak predmetnú parcelu č. 11/6 mali (podľa názoru odvolacieho súdu) vydržať už právne predchodkyne žalobcu, a táto sa teda stala originárnym nadobudnutím ich vlastníctvom, pričom ju na základe kúpnej zmluvy z 21.3.2007 na žalobcu (spolu s parc. č. XX/X) nepreviedli (táto nie je vymedzená v rámci predmetu prevodu - čl. I.), tak právne predchodkyne žalobcu zostali naďalej jej vlastníčkami. Ak by ju potom aj hodľali (spolu s parc. č. XX/X) predmetnou kúpnu zmluvou previesť na žalobcu (hoci v zmluve z 21.3.2007 ju predmetom prevodu nespravili) žalobca sa mohol dobromyseľne chopiť jej držby, skutočne najskôr až v roku 2007 (v tom čase by tu bola vôľa jeho predchodkýň previesť, hoci bez písomnej zmluvy, aj túto parcelu, ako aj vôľa žalobcu túto zmluvne nadobudnúť), a teda žalobca si skutočne nemohol započítať do svojej držby (pre účely jeho vydržania danej parcely) aj predchádzajúcu držbu tejto parcely jeho predchodkýňami (ak totiž jeho predchodkyne boli už riadnymi a originárnymi vlastníčkami parc. č. XX/X na základe jej vydržania, nedá sa tu hovoriť o možnosti započítania ich dobromyseľnej držby pre účely vydržania, ale iba o riadnom prevode existujúceho vlastníctva bez písomnej kúpnej zmluvy - držba právnych predchodkýň by tu prichádzala do úvahy len za situácie, že tieto by neboli už vlastníčkami tejto parcely, ale len jej držiteľkami - pozn.). Za danej situácie bol preto správny záver odvolacieho súdu, že žalobca si nemohol do svojej dobromyseľnej držby započítať aj držbu predmetnej parcely jeho právnymi predchodkýňami, nakoľko ak tieto už sami stali jej vlastníčkami vydržaním, mohli ju na žalobcu iba previesť (ak by sa tak aj stalo, alebo to takto mienili urobiť, k jej prevodu by došlo bez písomnej kúpnej zmluvy, nakoľko samotná kúpna zmluva z 21.3.2007 jej prevod neobsahovala). Žalobca by preto mohol vstúpiť do dobromyseľnej držby tejto parcely (XX/X) až v roku 2007 vychádzajúc z toho, že mu ju jeho právne predchodkyne hodľali previesť predmetnou kúpnu zmluvou, a teda by tu išlo o prípad nadobudnutia vlastníctva z domnelého právneho titulu. Ako však už bolo uvedené vyššie, táto dobromyseľnosť žalobcu by bola aj v takomto prípade prerušená v roku 2015 (z vyššie uvádzaných dôvodov) a teda pre jej vydržanie do vlastníctva (nadobudnutie veci bez právneho titulu) ani v takomto prípade nebola splnená podmienka uplynutia 10 ročnej nerušenej oprávnenej vydržacej doby.

30.2. Aj pokiaľ by išlo o samotný nadobúdaci titul (neexistujúca kúpna zmluva o prevode nehnuteľnosti v písomnej forme), dovolaciemu súdu síce sú známe závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu z 14. novembra 2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015 (ako aj z rozhodnutia Veľkého senátu NS SR z 13. mája 2024 sp. zn. IVCdo/1/2024, zverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2024), v zmysle ktorých „...oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/287/2006)... Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi...“, resp. že právny titul je len jedným z dôkazov preukazujúcich dobromyseľnosť držiteľa a oprávnenosť držby, preto jeho nedostatok pre účely vydržania sám o sebe nemôže zapríčiniť neoprávnenosť držby. Rozhodujúcim vždy bude, či držiteľ konal poctivo, teda napr. či za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie“, avšak uvedené nič nemení na tom, že žalobca by v danom prípade síce mohol byť dobromyseľným držiteľom pokiaľ išlo o nadobúdaci titul, avšak jeho dobromyseľnosť bola prerušená v roku 2015 (t. j. pred uplynutím vydržacej doby). V tomto smere však treba súčasne poukázať aj na novší názor Ústavného súdu SR v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 28/2026 - 54 z 2.6.2026 v zmysle ktorého „Zjednocujúce rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. IVCdo/1/2024 - pozn.) aplikované v tejto veci dovolacím súdom, ktorého právny názor sťažovateľka rozporuje, ústavný súd nemá dôvod spochybňovať, keďže ide o riadny výkon unifikačnej právomoci najvyššieho súdu, ktorý nie je prejavom svojvôle, je riadne zdôvodnený a smeruje k zosúladieniu rozhodovacej praxe s dikciou Občianskeho zákonníka aj skôr vyslovenými názormi ústavného súdu. Žiada sa však dodať, že absencia zákonných požiadaviek pre platný právny úkon prevodu vlastníctva, ktorá vylučuje vznik vlastníckeho práva zmluvným prevodom, ale nevylučuje nadobúdaci titul ako

spôsobilý putatívny titul pre oprávnenosť držby na účely vzniku vlastníckeho práva vydržaním, nemôže byť absolútna. Inými slovami, nadobúdaci titul pre účely oprávnenosti držby a následného vydržania úplne samozrejme nebude spĺňať prísne požiadavky na obsah a formu písomnej kúpnej zmluvy zaregistrovanej notárstvom v minulosti, resp. zavkladovanej katastrom v súčasnosti a splnenie všetkých zákonných požiadaviek ani nemožno vyžadovať zo strany súdu pre účely posúdenia vydržania, pretože pri splnení zákonných podmienok formy a obsahu kúpnej zmluvy a jej zápisu (ako požaduje sťažovateľka, pozn.) by došlo k nadobudnutiu vlastníctva prevodom, a nie vydržaním. Napriek tomu je pre posudzovanie putatívneho titulu zakladajúceho oprávnenosť držby potrebné zohľadňovať istý minimálny štandard, ktorému zásadne zodpovedá písomná forma zmluvy, ktorá síce nemusí obsahovať náležitosti vkladuschopnej listiny ani platného úkonu, ale mala by aspoň (následným dokazovaním) identifikovateľným spôsobom vymedziť (i) predmet kúpy, (ii) osobu predávajúceho a kupujúceho“. V posudzovanej veci by potom prevod parcely č. XX/X (ak by sa právne predchodkyne žalobcu stali jej vlastníčkami už vydržaním) prebehol na základe kúpnej zmluvy, ktorá nebola urobená písomne (keďže kúpna zmluva z 21.3.2007 parc. č. XX/X ako predmet prevodu neobsahovala), a teda pri tomto nadobúdaní titulu nebol zachovaný ani len minimálny štandard (ktorému zásadne zodpovedá písomná forma zmluvy o prevode nehnuteľnosti), ktorý by mohol viesť k záveru, že išlo o taký putatívny titul, ktorý by zakladal oprávnenosť držby žalobcu.

31. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 420 písm. f) CSP; vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 CSP odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. f) CSP z dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP) tak, že náhradu trov dovolacieho konania priznal žalovanej proti žalobcovi v rozsahu 100%.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.